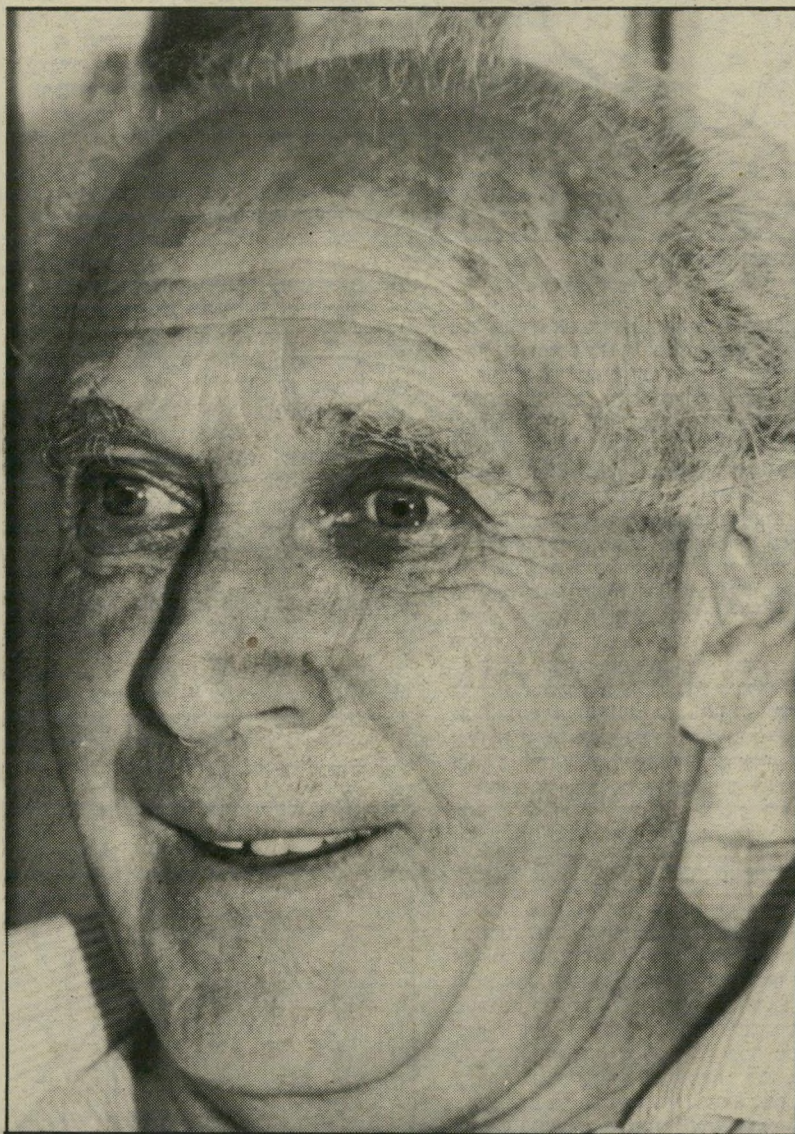

הקאריקטוריסט זאב פרקש מספר כיצד צייר את וייצמן, גולדה, דיין, רבין ופרס, כיצד נולדת בראשו קאריקטורה פוליטית מדי יום, איך נפל בנו באסון המסוק במחניים, על ההתמודדות עם השכול והחיים החייבים להימשך

„הכי קשה לצייר את רבין. יש לו פנים מחוקים ושיער בהיר. קשה לי למצוא לו קווים אופייניים”

„גולדה דווקא אהבה איך שציירתי אותה. היא שלחה את לו קידר, שחבקש ממני קאריקטורה שלה”

„כשאדליך הכריז על המהפך, ראיתי איך העיניים שלו קופצות מחוריהן. מאז ציירתי לו עיניים היוצאות מחוריהן”

ראיינה שרית ישראלי

„קשה לדעת מקאריקטורה אחת שלי מהן דעותי הפוליטיות. אבל אם עוקבים אחרי, אפשר להבין”

„הבן שלי נפל עם עוד שיבעה בניו באסון המסוק במחניים. מאז אני לא עובד ביום ההולדת שלו”

„יש אנשים המחאבלים בצורה חיצונית. אני אדם מופנם, לא אוהב להכניס את הכאב שלי”

„אני מקנא בקאריקטוריסטים

הרוצחים את קורבנותיהם!

שלו ארכיון מסודר-להפליא. על-פי סדר שמי של כל האנשים שצייר מעולם. גם כשהוא בחופשה. והמערכת נזקקת לאחד הצוירים שלו. היא רשאית לגשת אל הארכיון ולשלוח משם קאריקטורה. על-פי צרכיה. כאשר הוא מצייר, המצויר רואה בכך כבוד גדול. כמעט כל מי שצויר על-ידו תולה את הקאריקטורה האורגינלית. כפי שהופיעה בעיתון. ואת ההעתק. מן המקור של זאב. בסלון. זאב גם אוהב להשאיר פתקים ועליהם הסמל המיסחרי שלו. הפתקים האלה נשמרים על-ידי הממוענים

חיכוך טוב-הלב נמחה מעל פניו במשך הראיון רק פעם אחת: כאשר הזכרנו את בנו. דני. שנפל באסון-המסוק במחניים. מי שמכיר את זאב. יודע כי האסון מלווה אותו בכל רגע בחייו. הוא עצמו אינו נוטה לשוחח על הנושא. מסתגר בתוך עצמו. ועיניו עוטות דוק של עצבות ודמעות. הוא אהב מאוד את בנו. ואם כי מעולם לא יודה בכך במפורש. יש היודעים להצביע במדוייק היכן וכיצד השפיע האסון על עבודתו. הוא מצייר בחדרו שבמערכת מעריב. שאותו הוא מחלק עם חנוך ברטוב. גם בעיתון הארץ יש לו חדר. מאחורי המיכתבה

מילה רעה על זאב. אולי אופיו הנוח והיותו בן-אדם כל-כך אהוב הם שמסייעים לו לעבוד בשני עיתונים. מבלי שהיתה אף-פעם אחת בכל הקאריירה הארוכה שלו תקלה כתוצאה מכך. בימים אלה מארגנת אמנות לעם תערוכה נודדת של עבודותיו. התערוכה תטייל בכל חלקי הארץ. ותתחיל בתיאטרון ירושלים. זאב נרגש כמו ילד. כל-כך הרבה שנים. ועד היום קשה לו להאמין. למרות הספרים. למרות טונות העיתונים. שיש מי שמעוניין באמת לראות את העבודות שלו בתערוכה.

מדי יום הוא מפרסם את הקאריקטורה הפוליטית שלו בהארץ. פעם בשבוע במוסף. ותמיד במדורי-הספורט. במעריב הוא מאייר כתבות של אחרים ואת ביקורת-התיאטרון. זאב פרקש הקאריקטוריסט הוא חלק מהעיתונות הישראלית. איש חביב, הונגרי במוצאו. וכמו אצל הרבה הונגרים אחרים המיבטא הכבד דבק בו. ההומור שלו הונגרי. וטוב-הלב שלו הונגרי עוד יותר. הוא נחשב למה שנקרא „בחור טוב”. גם אם תחפש בנרות. לא תמצא אחד שיגיד